

Viera ako zrnko

Napísal Balek Robert
Nedeľa, 03 Október 2010 10:39

Veriť? Ale ako? Potrebujem väčšiu vieru? A čo to vlastne tá viera je? Otázky, na ktoré nám sám Ježiš dáva odpoveď...

Apoštoli povedali Pánovi: "Daj nám väčšiu vieru!" Pán vravel: "Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko a povedali by ste tejto moruši: "Vytrhni sa aj s koreňom a presad' sa do mora," poslúchla by vás. Kto z vás, čo máte sluhu, ktorý orie alebo pasie, povie mu, keď sa vráti z poľa: "Hned' si pod' sadnúť k stolu"? Vari mu nepovie skôr: "Priprav mi večeru, opáš sa a obsluhuj ma, kým sa nenajem a nenapijem; ty budeš jesť a piť až potom"? Je azda povinný d'akovať sluhovi, že urobil, čo sa mu rozkázalo? Tak aj vy, keď urobíte všetko, čo sa vám prikázalo, povedzte: "Sme neužitoční sluhovia; urobili sme, čo sme boli povinní urobiť." (Lk 17, 5-10)

Tak ako apoštoli dnes, tak aj my dennodenne vo svojich vzťahoch túžime po väčšej viere jeden druhému, pretože cítime, ako málo veríme iným okolo seba. Mnohé vzťahy medzi ľuďmi sú rozbité hnevom a hádkami, klamstvom a podvádzaním, ohováraním alebo osočovaním. V takých vzťahoch by sme niektorí aj chceli znovu veriť, alebo viac veriť ako veríme, ale akosi to nejde. Občas sa nám podarí znovu vybudovať vieru a dôveru, ale stačí niekedy tak málo a všetka naša viera a dôvera sa stratí kdesi do neznáma...

Apoštoli dnes cítili, ako veľmi by chceli veriť Ježišovi a nedokážu. Prosili ho: "Daj nám väčšiu vieru." Naozaj chceli veriť viac - túžili po tom. No Ježiš odpovedá úplne inak ako čakali. Možno čakali že povie zázračné: "Abraka dabra!" a zrazu pocítia takú silnú vieru, že pre nich nebude problém uveriť v to všetko okolo, čo sa deje prostredníctvom Ježiša. Nič také sa nestalo. Ježiš

odpovedá veľmi šalamúnsky: "Keby vaša viera bola aj najmenšia ,aká len môže byť, teda ako horčičné semienko, ktoré je jedno z najmenších zrníek na svete, aj vtedy by ste vďaka takejto maličkaj viere mali takú moc, že by ste dokázali prikázať moruši, aby sa presadila aj s koreňom a ona by sa presadila. Teda aj to najnepravdepodobnejšie by ste dokázali vďaka takejto malej viere."

Problém apoštolov a náš súčasne teda nie je v tom, že by sme potrebovali väčšiu vieru. Bud' túto vieru máme alebo ju nemáme. Ak v nás pôsobí, sme schopní veľkých vecí, aj keby sa v našich očiach zdala maličká. Ak v nás nepôsobí, sme neschopní ani tých najmenších skutkov. Otázka teda znie: "Mám vieru, alebo ju jednoducho nemám?"

Ježiš sa však nezastavuje iba na tom, čoho je aj tá najmenšia viera schopná. Poukazuje na aj na ďalšiu realitu viery. Ak by nás totiž kvôli našej viere moruša skutočne poslúchla, neurobila by nič výnimočné, len to, čo sme jej vo viere prikázali. Ako ani ona si nezaslúži ovácie tak ani my za to, že sa vďaka našej viere stalo niečo pre nás tak zvláštne. Nie my totiž tak konáme, ale Niekto iný skrze našu vieru. Podobne by sme mali aj my poslúchať Boha a nečakať za to nejaké veľké ovácie – urobili sme len to, čo nám bolo prikázané urobiť.

Veriť je teda niečo normálne, nie niečo neobyčajné, neobvyklé. Niečo, čoho sme akosi schopní od prirodzenosti – tak ako je malé dieťa už od narodenia schopné naplno dôverovať svojmu otcovi a nemá s tým problém – jednoducho mu úplne a bezvýhradne verí – veď je to jeho otec. A prečo by mal otec zakaždým ďakovať svojmu synovi, že mu verí a robiť okolo toho veľké ovácie? Je to normálne a vďaka tejto viere sú vlastne obaja schopní žiť vedľa seba. Z rôznych príčin sa však môže táto viera v synovi či dcére voči otcovi pokriviť, rozbiť či úplne zničiť, či už klamstvami iných ľudí o otcovi, ktorým dieťa uverí viac ako otcovi, nepochopením otca a jeho počínania, ktoré sa dieťaťu môže niekedy zdať nelogické, namierené proti nemu, alebo tým, že dieťa postupne stratí s otcom akýkoľvek kontakt, a verí viac sebe a svojim predstavám o živote, než otcovi a jeho slovám či upozorneniam. No kdesi vnútri hlboko v srdci je každé dieťa schopné znova veriť otcovi – ono po tom túži, akokoľvek by sa to snažilo pred otcom či inými okolo ukryť.

Aj v nás je táto dôvera k Bohu – Otcovi od narodenia ukrytá. Krstom sme sa totiž znovu narodili – už nie ako adoptovaní ale ako skutoční synovia a dcéry samého Boha. Táto viera v nás – viera Bohu, je od krstu prirodzene prítomná – je to niečo normálne – dôverovať Bohu, veriť mu bezvýhradne ako dieťa svojmu otcovi. Vďaka tejto viere sme vlastne schopní žiť s Bohom naplno. Preto ani Boh nebude robiť nejaké ovácie a veľké poďakovania nám za to, že mu veríme – sme povinní mu veriť, ale nie nasilu, ale z novej prirodzenosti, do ktorej sme sa krstom narodili, ako jeho milovaní synovia a dcéry. Je to v nás ako niečo prirodzené, hlboko ukryté, ako

schopnosť, ktorej sa nemôžeme úplne zriecť. Vždy budeme túžiť hlboko v srdci po dôvernom vzťahu so svojím skutočným Otcom – Bohom, vždy nás to bude k nemu priťahovať, akokoľvek sa od neho oddelíme klamstvami, ktoré nám o ňom narozprávali iní, hlavne pookušíteľ, akokoľvek nepochopíme Boha-Otca a jeho počínanie, ktoré sa niekedy zdá tak veľmi nelogické a namierené proti nám, akokoľvek stratíme kontakt s Ním a začneme viac veriť sebe a svojim predstavám o živote, ako Jeho slovám a upozorneniam. Akokoľvek pred inými či pred samým sebou skrývame túto túžbu po Otcovi, stále v nás je – túžba veriť Tomu, ktorý nás stvoril, veriť Tomu, ktorý je nekonečne dokonalá Láska, Pokoj, Milosrdenstvo, znovu uveriť, že sme milovaní synovia a dcéry...

Dieťa je schopné svojou vierou v otca a jeho schopnosti vyprovokovať ho k nádherným výtvorom, či skutkom a zároveň môže otcovi zabrániť svojou neverou vykonať priam neuveriteľné. Otec sa môže aj roztrhať na márne kúsky a urobiť tie najšialenejšie veci, aby znovu získal svojho strateného syna - ak mu syn nechce veriť, nikdy sa neudeje v očiach syna niečo výnimočné. Ak to ale syn dovolí, uvidí také veci, o ktorých sa mu ani nesnívalo. A čím má otec viac schopností, možností, prostriedkov a síl, tým viac môže kvôli viere svojho syna či dcéry vykonať.

Predstavte si nekonečne schopného otca, s nekonečnými možnosťami použiť akýkoľvek prostriedok k tomu, čo chce. Cez takéhoto otca môže dôverujúci syn, ktorý mu naplno verí, urobiť obrovské niekonečne nádherné veci. A presne takýchto vecí a zázrakov sme schopní urobiť my sami – svojou vierou, skrze Otca, ktorý nás do zbláznenia miluje a je nekonečne silný a mocný. Tento obrovský Otec je sám Boh. Len naša viera určuje mieru zázrakov, ktorých sme schopní prostredníctvom nášho Otca vykonať. Nie my svojou vlastnou silou ale Otec vďaka našej viere. Boh je samozrejme schopný vykonať veci, o ktorých sme ani nesnívali alebo nie sme schopní ani len snívať. No hoci také veci už dávno robil, stále robí a bude robiť, v našich očiach tieto skutky nebudú mať žiadnu cenu, ani veľkosť či výnimočnosť, ak mu nebudeme chcieť veriť - veriť, že toho všetkého, po čom túžime, je Boh schopný.

K tomu, aby sa nám podarilo aj vo veľkých veciach či problémoch nášho života naplno využívať tento dar viery v nás, ktorý sa v nás zrodil s krstom, musíme sa pokúšať Bohu veriť už teraz - v tých maličkých problémoch a drobnostiach, ktoré stretávame každý deň, krok po krôčiku veriť Jeho logike, ktorá sa nám často zdá zvláštna a protichodná s tou našou – veriť, aj keď neurobí hneď to, o čo ho žiadame, v dôvere, že On vie, prečo to práve teraz napriek svojim nekonečným schopnostiam neurobil, veriť, že nás miluje tak, ako nás nikto nikdy nemiloval, nemiluje ani nebude milovať.